

CONTINGENTERING VAN ARTSEN EN TANDARTSEN

Deel 1: De plannen van de Minister De Block zijn schadelijk en onrechtvaardig voor Vlaanderen.

In verhouding tot de bevolking zijn er in Wallonië en Brussel veel meer artsen dan in Vlaanderen. In 1997 besliste de federale regering het aantal artsen te beperken om het budget voor sociale zekerheid en volksgezondheid te kunnen beheersen. De beperking zou gebeuren door middel van contingentering van het aantal RIZIV-nummers. De verdeling 60N/40F zou gebeuren volgens de bevolking. Daarmee kan het evenwicht na ongeveer 40 jaar bereikt worden. De Gemeenschappen zijn bevoegd voor de opleiding van artsen en zouden het aantal gediplomeerden geneeskunde afstemmen op het contingentering.

Volgens de meest recente cijfers zijn er in verhouding tot de bevolking 29 % meer Franstalige dan Nederlandstalige artsen (zie deel 2).

Alhoewel er in Franstalig België dus een overschot aan artsen bestaat, is er juist daar weinig bereidheid om beperkingen te aanvaarden. Vlaanderen voerde een toelatingsproef in voor studenten geneeskunde. De Franse Gemeenschap nam geen efficiënte maatregelen. Om het teveel aan Franstalige artsen op te vangen, stond de federale minister van Volksgezondheid toe dat RIZIV-nummers voorafgenomen werden op het contingent van de volgende jaren, met de belofte dat in 2018 het evenwicht zou hersteld zijn. In 2013 waren reeds 349 RIZIV-nummers in overtal afgeleverd aan Franstalige artsen.

Nu eisen de Franstaligen dat de contingentering zou afgeschaft worden en wordt het voorgesteld als zou de Franstalige studenten geneeskunde onrecht aangedaan worden. De Waalse studenten wisten heel goed wat de wettelijk afgesproken contingentering betekende. Waalse politici en ook veel professoren gokken erop dat Vlaanderen uiteindelijk zou toegeven indien ze de toestand voldoende laten verrotten. Aan dergelijke chantage mag Vlaanderen niet toegeven.

Toch ziet het ernaar uit dat Minister De Block zal toegeven aan de Franstalige eisen. Op 27 januari 2015 verklaarde ze dat het naar haar mening "*niet wenselijk is dat studenten die de opleiding al hebben aangevat nog quota opgelegd krijgen*". Als enige voorwaarde stelt ze dat de Franse Gemeenschap zou beloven een toelatingsproef vóór de studie geneeskunde in te stellen. Dit zogenaamd compromis zou neerkomen op een generaal pardon voor de Franstalige onwil om de op federaal afgesproken regeling te honoreren. Indien dat uitgevoerd wordt, betekent het dat voor de komende 6 jaar alle afgestudeerden een RIZIV-nummer zouden krijgen. Daarmee zou het teveel aan Franstalige artsen kunnen stijgen tot meer dan 2.000. Aan Vlaamse zijde zouden geen extra RIZIV-nummers kunnen toegekend worden vermits het aantal afgestudeerden beperkt werd door het ingangsexamen.

Door een dergelijke regeling zouden de Vlaamse belangen ernstig geschaad worden. Franstalige afgestudeerden zullen dus de plaatsen innemen die aan Vlaamse jongeren geweigerd werden door het ingangsexamen. Indien alle houders van het artsdiploma prestaties mogen aanrekenen aan het RIZIV, zal het budget voor sociale zekerheid en volksgezondheid stijgen en zal het grotere deficit betaald worden met belastingen die hoofdzakelijk in Vlaanderen geïnd worden. Dus een verdere stijging van de onverantwoorde transfers. De overvallige Franstalige artsen kunnen zich in gans België vestigen. Een groot aantal zal zich vestigen in Brussel, in de Vlaamse rand rond Brussel, in Vlaamse taalgrensgemeenten en aan de kust. Daar zullen ze in concurrentie treden met Vlaamse artsen en zullen ze de verfransing aanwakkeren.

Vlaanderen heeft een goed gezondheidsbeleid gevoerd met de beperkte bevoegdheid die het heeft. Dat heeft geleid tot een betere opleiding van artsen en tot een efficiëntere en dus goedkopere geneeskunde. Dat alles dreigt nu teniet gedaan te worden door het opgeven van de op federaal vlak afgesproken beperking van het aantal artsen.

Een rechtvaardige oplossing kan er slechts in bestaan dat de op federaal vlak afgesproken beperkingen worden geëerbiedigd en dat het evenwicht tegen 2018 geleidelijk wordt hersteld. Hiermee zou geen onrecht gedaan worden aan degenen die studies geneeskunde aangevat hebben. Het artsdiploma geeft veel kansen op een mooie loopbaan ook zonder RIZIV-nummer. Artsen kunnen werken in het buitenland, in ontwikkelingslanden, in de industrie en in de administratie. Dit zijn kansen die veel Vlaamse jongeren niet gekregen hebben.

Vlaanderen heeft, met de vorming van de huidige regering aanvaard gedurende vijf jaar geen nieuwe communautaire eisen te stellen. Nu de federaal afgesproken beperking van artsen afschaffen ten nadele van Vlaanderen betekent nieuwe eisen stellen, zou het communautaire evenwicht ernstig verstoord en is niet verenigbaar met het regeerakkoord.

Deze problemen zijn grotendeels toe te schrijven aan de versnippering van bevoegdheden ten gevolge van de onvoltooide staatshervorming. De bevoegdheid voor opleiding van artsen en voor de toegang tot het beroep moet bij dezelfde overheid liggen en, gezien de verschillende visie, is dat bij de Gemeenschappen. Een duurzame oplossing zal slechts bereikt worden als de Franse en Vlaamse Gemeenschappen de volledige bevoegdheid en verantwoordelijkheid krijgen voor volksgezondheid en voor de financiering ervan.

Deze nieuwsbrief kan u ook terugvinden op www.akvsz.org.